

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 206/2024
26.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог Предузеће за прераду, промет и експорт-импорт Виго ДОО Врање, матични број ..., чији је пуномоћник Младен Васић, адвокат у ..., против туженог – противтужиоца ДП Борели Производња обуће, унтрашња и спољна трговина Сомбор - у стечају, матични број ..., чији је пуномоћник Горица Марков, адвокат у ..., ради исељења и предаје по тужби и ради утврђења по противтужби, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 2683/23 од 11.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 26.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 2683/23 од 11.10.2023. године као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 2683/23 од 11.10.2023. године

Образложење

Пресудом Привредног суда у Сомбору П 2/23 од 09.02.2023. године обавезан је тужени да у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде испразни од лица и ствари пословни простор уписан у листу непокретности број ... КО ..., ближе описан у ставу првом изреке, и да исти преда тужиоцу. У ставу другом одбијен је приговор литиспенденције о тужбеном захтеву за утврђење права коришћења у корист туженог – противтужиоца. У ставу трећем, противтужбени захтев туженог – противтужиоца да се утврди да је ништав Уговор о продаји, закључен 24.10.2014. године између Предузећа за трговину Нољу ДОО Београд као продавца и тужиоца – противтуженог као купца, да се утврди да тужени – противтужилац има право коришћења на означеној непокретности уписаној у лист непокретности број ... КО ..., као и да се обавезе тужилац – противтужени да трпи да се тужени – противтужилац упише као носилац права својине на истој непокретности, је одбијен. У ставу четвртом изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 292.800,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2683/23 од 11.10.2023. године одбијена је жалба туженог - противтужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију, позивом на одредбу члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана и ради уједначавања судске праксе у истоверним случајевима.

Према разлозима побијане другостепене пресуде, тужилац је уписани власник непокретности чију предају тражи тужбеним захтевом од овде туженог који је у поседу непокретности. Одлука којом је усвојен тужбени захтев донета је на основу утврђене чињенице да је тужилац стекао предметну непокретност на основу Уговора о продаји закљученог са продавцем који је у моменту закључења уговора био уписан као власник предметне непокретности. Поступак по тужби овде туженог за утврђење ништавости Уговора о купопродаји непокретности, закљученог између привредног друштва од ког је тужилац стекао непокретност (касније брисаног) и ДД „Борово“ из Вуковара као продавца, је у прекиду. Другостепени суд је у побијаној одлуци, која је предмет одлучивања у овом ревизијском поступку, образложио да се ништавост тог уговора мора утврдити у парници са дејством *erga omnes*, а не у овој парници као претходно правно питање, из разлога што је тај уговор о купопродаји непокретности произвео своје правно дејство.

Имајући у виду разлоге на којима је заснована примена материјалног права у побијаној другостепеној пресуди, Врховни суд налази да нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној по основу одредбе члана 404. ЗПП. Ревидент указује на разлоге ништавости Уговора о купопродаји непокретности, закљученог између Holy ДОО као купца и „Борово“ ДД Вуковар, као продавца, истичући да ништавост тог уговора повлачи и ништавост Уговора о продаји закљученог између овде тужиоца и брисаног привредног друштва Holy ДОО као продавца. Према разлозима одлуке, питање ваљаности, односно ништавости тог уговора није могло бити расправљено као претходно правно питање у овој парници из разлога што је тај уговор произвео своје правно дејство *erga omnes*, није уклоњен из правног промета и купац се на основу тог уговора уписао као власник предметне непокретности. У одсуству утврђења ништавости тог уговора, у овом поступку цењена је испуњеност услова за усвајање захтева уписаног титулара права својине на непокретности за предају непокретности од туженог лица које се налази у њеном поседу.

Врховни суд није дозволио одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној. Нижестепене одлуке нису засноване на Споразуму о сукцесији, на чије одредбе тужени указује у ревизији, нити је од значаја страно право о својинској трансформацији, или Закон о претварању друштвене својине у друге облике својине, како то ревидент сматра, већ је одлука донета применом Закона о основама својинскоправних односа, члана 37, на основу којих одредаба је одлучено о праву титулара права својине на непокретности, овде тужиоца, уписаног у јавне књиге о непокретностима и правима на непокретностима, да од држаоца захтева повраћај индивидуално одређене ствари. За разлику од судских одлука на које се позива тужени у ревизији, а у којим ситуацијама право својине тужиоца није било уписано у јавне евиденције о правима на непокретностима, у конкретном случају тужилац своје право власништва доказивао је уписом права својине у катастру непокретности, на основу ког доказа су нижестепени судови утврдили да је тужилац власник спорне непокретности чију предају тражи, те да по основу Закона о основама

својинскоправних односа ужива правну заштиту. Према изнетом, у конкретном случају нема потребе за уједначавањем судске праксе, нити за разматрањем правних питања од општег интереса и правних питања у интересу равноправности грађана, нити за новим тумачењем права у контексту на који ревидент указује.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према одредби члана 485. Закона о парничном поступку ревизија није дозвољена у привредним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 100.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу поднео дана 15.12.2014. године, а противтужба поднета је 15.04.2015. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне одлуке по тужби износи 50.000,00 динара, односно 409,33 евра, а вредност спора по противтужби је 100.000,00 динара, односно 833,22 евра, на дан подношења тужбе, односно противтужбе. Оба износа су испод законом прописаног цензуса за дозвољеност ревизије у привредном спору, па из тог разлога изјављена ревизија није дозвољена.

Применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је донео одлуку као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић